

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

พรรษาที่ ๗ - ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๖)

จำพรรษาที่

วัดบูรพาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

เป็นมหาเปรียญ ๔ รู้ข้อสอบล่วงหน้า

- นั่งสมาธิจะบังคับจิตให้มันอยู่นิ่ง ๆ คือการทำลายมันสมองของตนเอง •

สอบประโยค ๔ เจ็บป่วยมาตลอดตั้งหลายปี หนังสือไม่ได้ดู แต่เพื่อนมาชวนไปสอบ เอ้า! สอบยังงี้ หนังสือก็ไม่ได้ดู “ไปลงชื่อเอาไว้ พอเพิ่มจำนวนนักเรียนก็เอา” เขาว่าอย่างนั้น เราก็อุตส่าห์ลงชื่อไปสอบกับเขา ไปสอบแล้วปรากฏว่าสอบประโยค ๔ ได้ หนังสือหลักสูตรประโยค ๔ ยังไม่ได้แปลเลย

หลวงพ่อบรรณหนังสือ พอกลับจากห้องเรียนมา อาบน้ำอาบทำไหว้พระสวดมนต์มานั่งสมาธิ พวกนักภวนาทั้งหลายเขาพิจารณาอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อสุภกรรมฐาน หลวงพ่อมานั่งคิดทบทวนวิชาความรู้ที่เรียนมาแต่ละวัน ๆ ๆ ว่ามันจะจำได้ก็มากน้อย ทีนี้มันติดขัดตรงไหนเปิดออกมา เราเอาหนังสือมาวางไว้ตีขีดเส้นหมายเอาไว้ พอออกจากสมาธิมา มาท่องเอาแต่เฉพาะตรงที่เราจำไม่ได้ นี่คือหลักการปฏิบัติสมาธิ พวกเราไ้เรื่องการปฏิบัติสมาธิไปบรรลุมรรคผลนิพพาน เอาเก็บไว้ก่อน เอากันเป็นว่าปฏิบัติสมาธิเพื่อปลุกจิตใต้สำนึกให้มันตื่นขึ้นมา เมื่อเราปลุกจิตใต้สำนึกให้มันตื่นขึ้นมาได้ เราจะรู้สึกเหมือนหนึ่งว่า จิตของเราเนี่ยมันมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา มันไม่เพลอ เมื่อเป็นเช่นนั้นความทรงจำมันก็ดี หัวคิดสติปัญญาก็ปราศรัยเปรื่องคิดอะไรทะลุปรุโปร่งไปหมด เช่นอย่างหลวงพ่อก่อนไปเทศน์ พอขึ้นต้น พอว่าไปได้สัก.... ถ้าเขียนเป็นในหนังสือก็ได้สัก ๒-๓ บรรทัด พอหลังจากนั้นมา คำเทศน์มันพูดขึ้นมา ๆ ๆ จบประโยคนี้ ประโยคใหม่มารอไว้แล้วโดยไม่ต้องใช้ความคิด อันนี้คือหลักการฝึกสมอง สมองคนเรามันฝึกได้ แต่มานั่งสมาธิจะบังคับให้มันหยุดนิ่ง ๆ ๆ นั่นแหละคือการทำลายมันสมองของตนเอง เวลามันคิดปล่อยให้มันคิดแต่เราต้องมีสติรู้ตัว เวลามันหยุดก็มีสติรู้ว่ามันหยุด จิตเวลามันหยุดอยู่นิ่ง ๆ เฉย ๆ มันต้องการพักผ่อน ถ้าเวลามันคิดมันต้องการทำงาน เวลาจิตจะทำงาน เราไปห้ามมัน ไปสกัดมันไว้ไม่ให้มันทำงาน มันก็เหมือนร่างกายไม่ได้ออกกำลังกาย

พุทธนิมิตที่วัดบูรพา

- ตรงใจกลางดอกบัวมีเศียรพระพุทธรูปโผล่ขึ้นมา •

ครั้งหลังมาราบเยียมอาการป่วยของหลวงปู่สิงห์ ที่วัดป่าสาละวัน กลับไปโรคกระเพาะลำไส้มันกำเริบอีกที ทีนี้พอเสร็จแล้วกลับไปถึงวัด หมอก็ให้ลุกขึ้นมาฉันทายตอน ๔ ทุ่ม หมอก็แปลก เวลา ๔ ทุ่มก็ลุกขึ้นมาฉันทาย ทีนี้วันหนึ่ง นอนกำหนดจิตไปมันรำคาญใจมันก็มุดมุดขึ้นมา **ร่างกายนี้อยู่กับมันมานานแล้ว ไม่เห็นจะให้ความสุขเลย ไม่อยู่กับหัวมันทรอก** คิดเท่านั้นแหละ จิตมันก็แวบขึ้นมา แล้วเป็นดอกบัวบานสว่างไสวตรงใจกลางดอกบัวมีเศียรพระพุทธรูปโผล่ขึ้นมา

ทีนี้พอถึงกำหนดเวลาแล้ว จิตมันก็ถอนจากสมาธิ พอถอนจากสมาธิแล้วก็มานึกตำหนิหมอไม่รู้วามากำหนดไว้ทำไม ไปเลยเสียก็ดี แล้วก็มาได้ความรู้สึก ๒ อย่าง เมื่อก่อนนี้ เห็นท่านพ่อลี วัดอโศการามสร้างพระพุทธรูปเป็นดอกบัว แล้วก็มีเศียร เราก็สงสัยว่าทำไมถึงสร้างพระพุทธรูปมีแต่เศียรไว้ในโบสถ์

พระพุทธรูป

พระผงที่หลวงพ่อให้สร้างขึ้นตามพุทธนิมิต

หลวงพ่อจิตตพุทฺธ

แต่ไม่กล้าถาม พอมันเกิดนิมิตขึ้นมาอย่างนี้ ก็รู้แจ้งแทงตลอดว่า เพราะอย่างนี้เองท่านพ่อลีท่านจึงสร้างพระพุทธรูปลักษณะนั้น ดอกบัวหมายถึงดวงใจ หัวใจมันเบ่งบานเต็มที่ ในเมื่อจิตมันเบ่งบานเต็มที่ก็เป็นจิตพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน อันนี้ถ้ามีคำอธิบายประกอบก็แจ่มไปเลย มันก็มีแทบทุกครั้ง แต่ไม่เต็มชัดในนิมิต

ได้ดีเพราะความไม่ดี

- ความเจ็บป่วยคืออุปสรรคที่สำคัญที่สุดของชีวิต •

หลวงพ่อดีดีเพราะความเจ็บป่วย กับคนครหานินทา คนด่า ถ้ามีคนครหานินทาล่ะ...เอาแล้ว ทีฏฐิมานะนี้มันขึ้น แต่มันไม่ไปต่อต้านหรือไปต่อสู้นะ เออ! เขาว่าเราไม่ดี เราจะต้องเอาดีให้ได้ เพราะฉะนั้นโบราณจึงพูดเป็นคำพังเพยไว้ว่า **อุปสรรคคือการต่อสู้ ศัตรูคือยากำลัง ความเจ็บป่วยคืออุปสรรคที่สำคัญที่สุดของชีวิต** ในเมื่อเราต่อสู้กับความเจ็บป่วยอันเป็นอุปสรรค เรามีสติสัมปชัญญะกำหนดรู้ จดจ่ออยู่ตลอดเวลา สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นสุข เราไม่ต้องไปนึกคิดพิจารณาให้มันลำบากใจ เพราะความจริงมันปรากฏกับเราอยู่แล้วทุกลมหายใจทุกขณะจิต เรากำหนดจิตดูมันเท่านั้น สุขก็รู้ ทุกข์ก็รู้ ไม่สุขไม่ทุกข์ก็รู้ ความโศกเศร้าความโทมนัสน้อยใจหรือความน้อยเนื้อต่ำใจอะไรที่มีอยู่ในใจเรา เราก็รู้เมื่อเรามีสติ อ่านลงไปซิ **คัมภีร์พระไตรปิฎกมันอยู่ในใจหมด**

รูดงค์ฎายาง โคนผีหลอก

- ตัวมันโต ลักษณะเหมือนอีแร้ง แต่โตกว่าอีแร้งตั้งสี่ห้าเท่า •

หลวงพ่อบิณฑูตค์เหมือนกัน แต่ทำไมได้ไปเหมือนพระทั้งหลาย ครูบาอาจารย์องค์ใดที่สามารถให้ความรู้เราได้ ต้องไปหาองค์นั้น ไปศึกษาเอาเป็นที่พอใจแล้วก็กลับ

ตอนที่อยู่กับหลวงตาพร เราก็ไม่จำเป็นต้องไปรูดงค์ หลวงตาของเราพร้อมอยู่แล้วในทุก ๆ ด้าน เวลาอยากจะไปรูดงค์ วัดบูรพาฯ มันอยู่สุดเขตแดนเมือง แล้วมันมีป่าแห่งหนึ่งเขาเรียกว่ากุยยาง ใครอยากรูดงค์ก็ไปปักกลดอยู่นั่น ให้ผีตายโหงมันหลอก

บางทีกลางคืนก็ถือโคมไฟเดินไปคนเดียวที่ไหนมันเงียบ ๆ ก็ไปนั่งสมาธิอยู่ที่ตรงนั้น ครั้งสุดท้ายไปกับเด็กน้อยสองคน พวกเด็ก ๆ เขาส่งหลวงพ่อบิณฑูตค์ขึ้นบนบกแล้ว เขาก็พายเรือไปโรงสี จะไปเอาข้าวกล้องมาหุงโรงสีโยมจัดนี้แหละ เขาไปมันพายทวนน้ำ มันก็ช้า ระยะเวลาที่ประมาณ ๒-๓ กิโลเมตร กว่าเขาจะกลับมาก็เกือบ ๔ ทุ่ม หลวงพ่อบิณฑูตค์ขึ้นไปอยู่บนกุยยางนี้แหละที่ไปโดนผีหลอก เวลามันมาปีปาดังสนั่นหวั่นไหวยังกับวัวควายวิ่งมาเป็นร้อย ๆ ตอนนั้นหลวงพ่อนอนเอามือทำวอยอยู่อย่างนี้ พอมันเงียบลงมันก็มาทำอะไรตอกตัก ๆ อยู่นั้น จนกระทั่งรู้สึกปวดข้อคอกทนต์ไม่ไหว ก็เลยลุกขึ้นมา พอลุกขึ้นมามันก็วิ่งปีปาดังสนั่นหวั่นไหวเลย เสร็จ

แล้วมันก็วิ่งขึ้นต้นยาง ไปแตะอยู่บนยอดอย่างสูงจนสุดยอด ตัวมันโต ลักษณะเหมือนอีแร้งแต่โตกว่าอีแร้ง ตั้งสี่ห้าเท่า มันกระโดดจากยอดยางลงมาแล้วก็วิ่งขึ้นวิ่งลงอยู่อย่างนั้น ตอนแรกก็ชนหัวลูกซ่า ๆ ๆ นึกกลัวมานึกว่า เอ้อ! เขาเห็นเราอยู่คนเดียว เขามาอยู่เป็นเพื่อนกลัวเขาไปทำไม มันก็เลยหายกลัว ก็กำหนดจิตดูมันอยู่นั้น แม่เมตตาให้มันด้วย ส่งส่วนกุศลให้มันด้วย จนกระทั่งเด็กมันกลับมา เด็กมันก็ร้องเรียก “หลวงพ่อก” พอมันได้ยินเสียงคนร้องมันก็หายไป อันนี้ที่เห็นจัง ๆ นี้

ธุดงค์ภาคอีสาน “อรหันตนิมิต”

- อู๋! พระอรหันต์อะไรหนอมาเที่ยวหาเบียดเบียนผู้อื่น •

ที่...วัดเกาะแก้วอัมพวัน อำเภอพระธาตุพนม

ฝันว่ามีพระอรหันต์องค์หนึ่งมาปลุก “ใครมานอนอยู่ที่นี่หรือไม่หนี” “เฮ้อ! ท่านมีสิทธิ์อะไรมาไล่ผู้ข้า” เลียงกันในฝันนี้ เลียงกัน “มีสิ ผมเป็นพระอรหันต์” “อู๋! พระอรหันต์หาหอกอะไรหนอมาเที่ยวหาเบียดเบียนผู้อื่น” พอโดนหนักเข้าอย่างนี้ท่านก็บอกว่า “เออ.. ผมมาทำธุระทำหน้าที่ของผมเสร็จเรียบร้อยแล้วนะ ท่านจะไปก็ไป ไม่ไปก็ตามใจ แต่ถ้าชินอยู่ที่นี่เกิน ๑๐ วันอันตราย” “อันตรายถึงชีวิตหรือเปล่า ถึงตายหรือเปล่า” “ตายสิ ท่านไม่ควรมาตายแทนเขาเลย คนที่เขาจะตายมีอยู่” “เออ! ถ้าอย่างนั้นขออนอนไปถึงสว่างแล้วก็จะหนีหอก” พอตื่นขึ้นมาก็นึกว่าเรื่องฝันไม่ได้สนใจ

- ฟ้ามันก็ผ่าเปรี๊ยะลงมา...เผาสมภารเป็นตอตะโกไปเลย •

พอวันหลังนี้จะเข้าไปนอนในโบสถ์ ไปจับไม้ขีดขึ้นมาจะจุดเทียน มือนี้มันลั่น เลยวางไม้ขีดวางเทียนไม่จุด เอาน้ำงอกเข้าประนมมือไหว้พระ มือมันก็ลั่นขึ้นมาอีก เอ้าไม่ต้องไหว้ นั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิ มันกระโดดตุ้ม ๆ ๆ ๆ นอนดีกว่า พอนอนลงไปเท่ามันก็ตีพื้นปู้บ ๆ ๆ ๆ ในหัวใจนี้มันร้อนผ่าวเหมือนกับไฟเผาเลย อ้าวไม่ไหวแล้ว เลยลุกขึ้นคว้าเอาห่อผ้าครอง ลั่นกุญแจโบสถ์แล้วไปหาหมูที่กุฏิ พอไปถึงหมูก็ต่อว่า “นี่โดนผีหลอกมาแล้วแหละ” “ผีเผาไม่สนใจทั้งนั้นหรอก วันนี้ขออนอนด้วยสักคืนหนึ่ง” วางห่อผ้าครองนอนลงกับพื้น ไม่ต้องมีอะไรปู หลับปุ๋ยจนสว่าง

พอตื่นเช้าชวนหมูเดินทางกลับ ตอนนั้นอยู่ที่อำเภอธาตุพนม เจ้าคุณวินัยสารสุธีถามว่า “ไหนว่าจะอยู่จนถึงเข้าพรรษาแล้วทำไมจะรีบกลับ” “มันมีเรื่องจะต้องกลับ” “เรื่องอะไร” “เดี่ยวไปถึงวัดค่อยคุยกัน” พอเสร็จแล้ว พอมาถึงวัดนึกว่าท่านเจ้าคุณฯ จะลืมน พอลองบิณฑบาต “มีเรื่องอะไร” ก็เลยเล่าให้ท่านฟัง พอเล่าจบก็ว่าคอยดูนะนับตั้งแต่วันขึ้นนี้นะ มาถึง ๑๐ วัน แล้วเกิน ๑๐ วัน แล้วมันจะมีอะไรเกิดขึ้นกับโบสถ์หลังนั้น พอเสร็จแล้วนับได้ ๑๒ วัน ฟ้าม้วนอุโบสถ เป็นวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๗ พระลงอุโบสถ พอลงอุโบสถเสร็จ ฝนมันก็ตก พระน้อยพระหนุ่มก็รีบกลับกุฏิไปเก็บสิ่งเก็บของ สมภารกับลูกวัดองค์หนึ่ง เก็บของอยู่ในโบสถ์ ที่นี้สมภารท่านอยู่ทางด้านแท่นพระ แล้วมันมีสายไฟฟ้ากองพะเรอ แล้วก็โยงขึ้นไป

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

บนหลังคาด้วย เสร็จแล้วฟ้ามันก็ผ่าเปรี้ยงลงมา ริงตามสายไฟฟ้าลงมา มาระเบิดลุกขึ้นที่กองสายไฟที่มัน
กองอยู่ เผาสมภารดำเนินตอตะโกไปเลย ที่วัดเกาะแก้วอัมพวัน อำเภอธาตุพนม...

หลวงพ่อกับไปวัดเกาะแก้วอัมพวันเพราะปีนั้นเดินธุดงค์จากอุบลฯ มาโคราช จากโคราชขึ้นอุดรฯ
ขอนแก่น สกลนคร นครพนม รอบภาคอีสานขึ้นรถบ้าง เดินบ้าง มีเจ้าคุณวินัยสารสุธี เจ้าคณะจังหวัดอุบลฯ
มหาชายสมภารวัดบ้านพุนพินไปด้วยกัน

นิมิตกับฝันมันก็เหมือนกัน อันเดียวกัน อาจจริงหรือไม่จริงก็ได้ บางทีนั่งไป ๆ มันก็ฝันเห็นเลข
มันแยกไม่ได้เพราะมันเป็นอันเดียวกัน บางทีเรารู้ผิดบางทีเรารู้ถูก แม้แต่รู้ธรรมะเป็นข้อความก็
เหมือนกัน บางทีเรารู้ผิดบางทีเรารู้ถูก เพราะฉะนั้นครูบาอาจารย์ท่านจึงเตือนว่าอย่าไปถือสำคัญกับ
ความรู้และความเห็น ความรู้ก็ตีความเห็นก็ตีมันเป็นแต่เพียงอารมณ์จิตเท่านั้น การฟังอะไร ๆ เช่น
ฟังสวดมนต์ ฟังเทศน์ ก็ไม่เท่าฟังใจตัวเองนั่นแหละดีที่สุด

บทสวดมนต์ตอนออกธุดงค์

- สวดบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ •

สมัยหลวงพ่อกับเป็นหนุ่ม หลวงพ่อออกธุดงค์ หลวงพ่อสวดมนต์คาถา อันเป็นบทสวดประจำ ครูบา
อาจารย์ท่านสอนให้สวดบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วเจริญเมตตาพรหมวิหาร บทสวดมนต์ต่าง ๆ นี้
เป็นกิจวัตรประจำวันที่เราจะต้องสวด

รู้สึกว่าจะได้ผลเป็นอย่างดี คือในครั้งหนึ่งเคยไปพักอยู่ในป่ากับพระที่เป็นหมอบทำ หมอบทำนี้หมายถึง
หมอบที่เรียนเวทย์มนต์คาถาสำหรับขับไล่ผี ไปนอนอยู่ในเลื้อยหวายผืนเดียวกันแต่คนละมุม พระองค์นั้นพอ
นอนหลับลงไปก็ท่องแต่มนต์ขับผีตลอดเวลา พอตอนกลางดึกท่านก็ลุกขึ้นมาบอกว่า “นอนไม่ไหวแล้ว จะ
หนีไปนอนที่อื่น” “ทำไมล่ะ” “ผีมันมารบกวน” หลวงพ่อก็เลยบอกว่า “นอนเสีย เดี่ยวจะทำให้ได้นอน” เสร็จ
แล้วหลวงพ่อก็ลุกขึ้นมากำหนดจิต ตั้งนโม แล้วก็สวดบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ อธิษฐานจิตไปรอบ ๆ
ว่า “ภายในโดยรอบ ๑ กิโลเมตร ขอสัตว์ทั้งหลายอย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกัน” แล้วเจริญเมตตาพรหมวิหาร
ปรากฏว่าพระองค์นั้นนอนหลับตลอดคืน ไม่มีอะไรมารบกวน พอตื่นเช้ามา ท่านก็มาถามว่า “ไปเรียนมนต์
มาจากไหนดินักหนา” ก็เรียนท่านบอกท่านว่า “ก็บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เจริญเมตตาพรหมวิหาร
นั่นแหละ แต่ท่านเอะอะก็มีแต่ท่องมนต์ไล่ผี ไล่ผี ไปที่ไหนก็ไปประกาศความเป็นศัตรูต่อเขา อย่างผมนี้
ไปที่ไหนก็ประกาศความเป็นมิตร โดยสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ อธิษฐานบารมีของสมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าสอนให้เราสร้างความรัก ความเมตตาปรานี ก็อธิษฐานเอาพระเจตนาของ
พระพุทธเจ้าที่มุ่งสอนเราให้ปฏิบัติอย่างนั้นมาเป็นลัจจะ แล้วก็อธิษฐานจิตว่า ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ซึ่งเป็น
เพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกัน จงมีสุข รักชาติตนให้พัน
ภัยทั้งปวงเกิด ก็เอากันแค่นี้ ก็อยู่เย็นเป็นสุขอยู่เย็นสบาย”

หลวงปู่จันท

ทวนความรู้สึกลับ

- ถึงเวลามันนอยากสึกมา นอนร้องไห้ •

หลวงพ่อบวชมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี ความตั้งใจว่าจะบวชตลอดชีวิต แหม.. ถึงเวลามันนอยากสึกมา นอนร้องไห้ เฮ้อ.. อะไรที่มันนอยากเราจะไม่กินมัน แม้แต่ของตกลงในบาตร ถ้ามองดูแล้วมันชอบน้ำลายไหล หยิบออก อะไรที่มันไม่ชอบที่สุดเอาอันนั้นแหละมาฉัน เราไม่กินเพื่ออวร้าย เรากินเพื่อคุณค่าทางอาหาร อะไรที่มันจะเป็นคุณค่าทางอาหาร เราจะเอาล้างนั้น แม้ว่าเราจะไม่ชอบก็ตาม ที่นี้คนที่เรารักเราชอบเราจะไม่เข้าใกล้ เราจะเข้าใกล้คนที่เกลียดชังหน้าเราที่สุด ถ้าใครตำ ครูบาอาจารย์องค์ไหนตำมาก ๆ เราเข้าหาองค์นั้น องค์ไหนยกย่องสรรเสริญเราไม่เข้าใกล้ จนครูบาอาจารย์บางองค์ว่า...พระองค์นี้มันจองหอง เราอุตส่าห์เมตตาสงสารมัน มันไม่เข้าใกล้เรา มันเข้าไปหาแต่คนที่ตำมันเก่ง ๆ

หลวงปู่มัน เวลาลูกศิษย์ไปขออาศัยที่แรกนี้ ท่านจะดู..ดู ทำถูกก็ดู ทำผิดก็ดู ภายใน ๑ ปีนี้ต้องทุบกันเสียจนแหลกละเอียด แต่พอ ๑ ปีผ่านไป ถ้าผู้ที่โดนนี้ไม่หลบหน้าหนี มีอะไรถ่ายทอดให้หมด

นี่ครูบาอาจารย์ที่ดุเก่ง ๆ นี้ เวลาท่านตีกับเราแล้ว ก็เรียนถามท่านว่า ขอโอกาสเถอะ เมื่อกระผมมาอยู่กับท่านอาจารย์ ที่แรกทำไมท่านถึงได้ดุนักหนา ท่านบอกว่า เขาจะตีเหล็กให้มันเป็นมิดเป็นพรวด เขาจะต้องเผาไฟให้มันร้อน แล้วก็ลงตะเนินหนัก ๆ เอาสั้นเล็ก ๆ มาทุบ มันจะเป็นมิดเป็นพรวดได้ยังไง ต้องเผาให้ร้อน เอาตะเนินหนัก ๆ ขนาด ๘ ปอนด์นั้นห้ำมันลงไป มันก็เหยียดออกมาเป็นมิดเป็นพรวดที่สวยงามได้ ท่านว่าอย่างนี้ เมื่อก่อนนี้ยังข้องใจอยู่ว่าทำไมท่านถึงดู พอท่านชี้แจงให้ฟังแล้ว อ้อ! เราโล่งใจ เพราะฉะนั้นเราได้ดีเพราะอาจารย์ดู อาจารย์ที่สรรเสริญอะไรนี้ นั่นแหละท่านเอายาพิษเคลือบน้ำตาลให้เรากิน

ฉะนั้นจึงได้ถือคติว่า ญาติโยมคนใดพอมมาถึงแล้วก็มายกย่องสรรเสริญเยินยอเคารพเลื่อมใสอย่างนั้นอย่างนี้ เท่าที่สังเกตมา หลวงพ่อนี้กลัวที่สุด ถ้าคนไหนมาแล้วก็มามอง ๆ ...พระองค์นี้ใช้ไม่ได้ ยอยากจะสะพายบาตรวิ่งตามหลัง เสร็จแล้วพวกที่เขาเข้าใจดีแล้วนี้ ถึงไหนถึงกัน

สีก-ตัดพ้อเผวใหม่ ของกรรมอันไม่งาม
ธรรม- ชั่ว=ดีใจ คน-สีกได้ใจ๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑
๑ พ.ศ. 2540

